

Concili Català: aprovació imminent?

Els passats 19 i 20 de febrer, l'arquebisbe de Barcelona Ricard Maria Carles, va anar a Roma. Oficialment, la visita tenia dos objectius. El primer, lliurar personalment la resposta escrita dels bisbes catalans als "suggeriments" que el Vaticà havia fet al document de les resolucions del Concili Català. I el segon, agilitar el reconeixement del concili per part de les autoritats vaticanes. Fa més de vuit mesos que els bisbes catalans van enviar a Roma el document amb les 170 resolucions que va aprovar l'aula conciliar, però malgrat això encara no ha rebut el vist-i-plau definitiu del Vaticà, cosa que impedeix a l'església catalana començar a aplicar-lo.

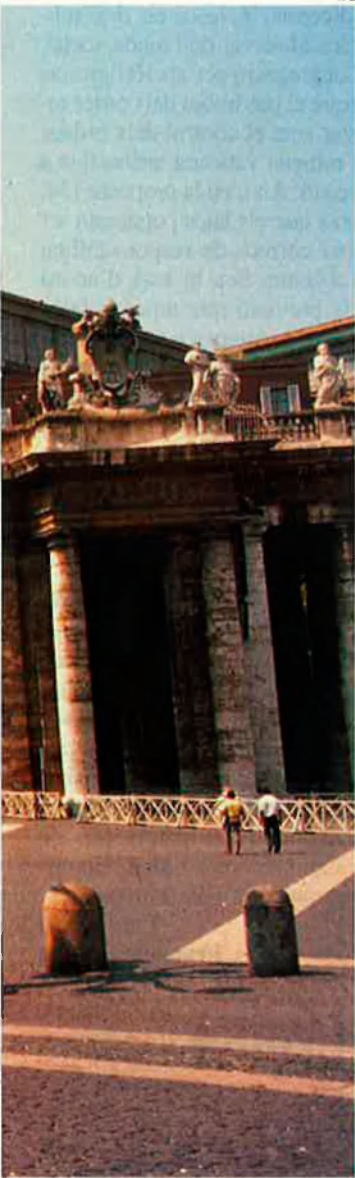
Després de sis mesos de silenci, a mitjan gener les autoritats vaticanes van fer arribar a Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona, una carta suggerint una sèrie de modificacions o "precisions de caràcter jurídic" a les conclusions del

Els bisbes catalans esperen que el Vaticà reconegui definitivament les resolucions del Concili en els dies vinents, un cop acceptades les esmenes de la Santa Seu.

Concili. Les recomanacions del Vaticà van ser discutides en una reunió plenària de tots els bisbes catalans celebrada a Tiana entre el 31 de gener i 2 de febrer. L'hermetisme de les deliberacions va ser absolut. Ni el contingut de la carta enviada per la Congregació per als Bisbes del Vaticà ni les modificacions introduïdes pels bisbes catalans van ser fetes públiques. Després de la reunió, no hi va haver la tradicional conferència de premsa posterior a un encontre d'aquesta magnitud, i l'única informació que hi va haver es va limitar a un comunicat de premsa emès pel gabinet d'informació de l'església catalana. En el comunicat s'afirmava que els bisbes havien introduït les "precisions corresponents al text conciliar per fer-lo arribar ràpidament a Roma" per tal d'"obtenir al més aviat possible el reconeixement (*recognitio*) de la Santa Seu".

Els reunits a Tiana van acordar que fos Ricard Maria Carles el qui portés personalment a Ro-

EFE

La Plaça de San Pedro al Vaticà. Fa més de vuit mesos els bisbes catalans van enviar a Roma el document amb les 170 resolucions. Encara no ha rebut el vist-i-plau definitiu del Vaticà, cosa que impedeix a l'església catalana començar a aplicar-lo.

ma el nou escrit, amb les modificacions incloses. L'arquebisbe de Barcelona, acompanyat pel seu bisbe auxiliar, Carles Soler Perdigó, es va reunir amb el prefecte de la Congregació per als Bisbes, el cardenal africà Gantin. És aquesta congregació la que ha de fer l'últim cop d'ull al document conciliar, i una vegada fet, teòricament el Vaticà ja li pot donar llum verd. Malgrat que oficialment l'única missió de l'arquebisbe Carles era fer lliurament formal de les precisions demanades pel Vaticà i demanar una agilitat del vist-i-plau definitiu, sembla que la seva tasca era una mica més delicada. Segons ha pogut saber aquesta revista de fonts presents a la reunió de Tiana algunes de les recomanacions fetes pel Vaticà per escrit van ser incorporades al text, però altres van ser descartades. La missió de Carles a Roma no es limitava, doncs, només a acompanyar el nou text, sinó també a donar explicacions sobre els suggeriments que no havien estat acceptats pels bisbes catalans. Els bisbes van considerar que si l'explicació la feien en primera persona, era més clara i evitava possibles malentesos que podrien allargar encara més temps la *recognitio* del Vaticà. La necessitat de negociar alguns dels punts justificaria, segons les mateixes fonts, el silenci hermètic que han mantingut els bisbes catalans sobre la seva reunió de Tiana. La prioritat dels bisbes ara com ara és aconseguir la *recognitio* com abans millor, i no els interessa que transcendeixi cap polèmica més. Un dels bisbes presents justificava aquest silenci afirmant: "Si el contingut del document s'hagués fet públic, no hauríem pogut negociar amb Roma".

Ricard Maria Carles va tornar de Roma visiblement satisfet. El bisbat de Barcelona, en una nota oficial de sis ratlles, únicament especificava que l'arquebisbe havia estat rebut pel cardenal Gantin per tractar "els temes pendents en ordre a la ràpida promulgació de les resolucions conciliars" i afegia que a més havia tingut una audiència privada amb Joan Pau II per tractar "temes relacionats amb la diòcesi i la situació general de l'Església". La jerarquia eclesiàstica catalana valora positivament les gestions de Ricard Maria Carles a Roma, tant la reunió amb el

cardenal Gantin com amb el papa, i ja compta amb una aprovació "imminent" del concili. De totes maneres, escarmentats per la lentitud vaticana, pocs bisbes s'atreveixen a posar data a aquesta imminència. Alguns dels bisbes catalans han manifestat a aquesta revista la seva convicció que la *recognitio* arribarà abans que acabi el mes de març. Altres medis eclesiàstics no l'esperen fins després de Setmana Santa.

Tot depèn ara de com el Vaticà rebi les modificacions introduïdes pels bisbes a les Conclusions del Concili. L'escrit de la Santa Seu conté –segons han confirmat a EL TEMPS fonts eclesials– dues recomanacions de caràcter genèric i onze propostes d'esmena concretes. Només les propostes d'esmena són vinculants, obligatòries, mentre que les dues recomanacions de caràcter genèric són de lliure aplicació. O com diu el comunicat oficial, són "observacions que es deixen a la prudència pastoral dels bisbes". De les dues observacions, la més polèmica és la que fa referència a l'apartat de les resolucions titulat "El Concili està cridat a ser reconciliació generosa de grups i de tendències", que es troba inclòs en la primera proposta. Aquest apartat proposa una "reconciliació" entre la tendència progressista i la tendència conservadora dins l'església. Els bisbes, preveient que remarcar l'existència de dues sensibilitats dins l'església podria molestar el Vaticà, ja van intentar suavitzar les diferències qualificant les dues tendències de renovadores, malgrat la contradicció que això implica. Tot i aquest esforç dels bisbes, la Santa Seu no veu bé l'actual redacció i en les seves recomanacions demana "més equilibri". És a dir, Roma aconsella un redactat nou, formulat en uns termes que no denotin divisió en tendències. Els bisbes no han acceptat aquesta recomanació perquè consideren que l'explicació ja està prou equilibrada, i han intentat convèncer al govern vaticà que no cal modificar-la.

Som una regió. Les onze propostes d'esmena enviades per Roma són de caràcter jurídic o de llenguatge i de "poca transcendència". Potser la més destacable d'aquestes esmenes és la que afecta la forma com s'ha d'organitzar l'es-

El Vaticà treballa en castellà

El comunicat oficial que va fer arribar el Vaticà als bisbes catalans amb les esmenes a les resolucions del Concili Català estava escrit en castellà, segons han confirmat a aquesta revista fonts eclesials. Aquest fet sembla confirmar els temors de certs sectors de l'església catalana que el text que finalment rebrà la *recognitio* del Vaticà no estarà escrit en la llengua pròpia de l'església de Catalunya. Per raons d'agilitat, els bisbes ca-

talans van enviar a Roma dos exemplars del text de les resolucions, un en català i un en castellà. El fet que la comunicació rebuda des de Roma sigui en castellà confirma plenament que la versió analitzada per Roma –i per tant la que serà reconeguda– és la castellana. Es pot suposar que si els bisbes haguessin optat per enviar només la versió en català, el retard vaticà al reconeixement del concili hauria tendit a l'eternitat. **P. M. / F. R.**

glésia catalana. El text de les resolucions utilitza indistintament els termes "bisbes de Catalunya" i "Conferència Episcopal Tarraconense (CET)". La CET no està reconeguda jurídicament pel Vaticà, tot i que ha tolerat fins ara l'ús d'aquest terme. La proposta 142 del Concili insta la CET a avançar cap a una major coordinació amb l'objectiu d'aconseguir personalitat jurídica. L'esmena del Vaticà adverteix que l'ús del terme CET no pressuposa que l'església catalana aconseguirà una conferència episcopal pròpia. Després d'aquest avís, les possibilitats que l'església catalana aconsegueixi a mitjà termini una forma d'organització independent de l'església espanyola, queden molt minvades. En aquesta línia, l'arquebisbe Carles, quan va tornar de Roma, ja va manifestar que la forma d'organització "més adequada" per l'església catalana era la de regió eclesiàstica.

La resta de les esmenes fan referència a qüestions de detall, que no afecten els continguts principals de les conclusions del Concili i que tindran poca repercussió. En una d'elles el Vaticà demana la substitució del terme "cristià" pel de "catòlic" en el punt que fa referència a l'escola cristiana (propostes 8 i 10). El Vaticà considera que l'ús del terme cristià pot portar confusions fora de l'estat espanyol, en altres llocs d'Europa on cal diferenciar entre catòlics i protestants, com Alemanya. Una altra esmena rebutja que les diòcesis puguin controlar els béns dels ordes religiosos. El Concili, en la seva proposta 87 c, suggeriria fer un cens de béns

El Vaticà ha fet arribar als bisbes catalans un conjunt de "precisions" sobre el document de les conclusions del Concili Català. Algunes de les recomanacions de la Santa Seu han estat rebutjades pels bisbes.

immobles de les diòcesis, inclosos els dels religiosos, per posar-los al servei de l'ajuda social. Això, segons la Congregació per als Religiosos, no és possible perquè el patrimoni dels ordes religiosos no pot estar sota el control dels bisbes. En altres casos, l'esmena vaticana arriba fins a extrems d'alta precisió. Així, en la proposta 134, el Concili proposava que els laics poguessin ser escollits per ocupar càrrecs de responsabilitat dins l'església. La Santa Seu hi està d'acord però introdueix la precisió que aquests laics hauran de tenir "ciència, competència i les condicions necessàries". També hi ha una esmena que revoca la proposta 80 del Concili, que insta la CET a la creació d'un secretariat interdiocesà de pastoral social, perquè la Santa Seu considera que abans de crear-lo, n'hi ha d'haver un a cada diòcesi. El zel del Vaticà arriba fins i tot a corregir una cita equivocada que hi ha en el text de les conclusions del Concili.

Un cop incorporades al text les esmenes, la pilota torna a estar en terreny del Vaticà. Ara, l'església catalana espera amb ansietat l'arribada de la *recognitio*. Roma enviarà directament dues còpies del document aprovat: una a l'arquebisbe de Tarragona Ramon Torrella, i una altra, al cardenal de Barcelona, Ricard Maria Carles. L'única cosa que ningú s'atreveix a confirmar és si el reconeixement arribarà aquest mateix mes de març o més tard. Com recordava algú, "imminent", en llenguatge vaticà, vol dir setmanes...

**Pere Martí
Francesc Romeu**

Per què és Ricard Maria Carles qui negocia amb el Vaticà i no Ramon Torrella?

L'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella, és qui va convocar i presidir les sessions del Concili català. Malgrat això, ha hagut de ser l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard Maria Carles qui vagi a Roma a negociar l'aprovació definitiva del concili. Això obeeix a dues causes: una d'institucional i una de personal. La institucional fa referència a la categoria jeràrquica que té un cardenal. Torrella no té la condició cardenalícia, i Carles sí. Això converteix l'arquebisbe de Barcelona en un interlocutor més adequat per dialogar amb el prefecte de la Congregació per als Bisbes, que sempre és un cardenal.

També hi ha, però, un motiu de caire personal. Ramon Torrella s'està recuperant encara de la hipertensió que va patir precisament en el seu darrer viatge al Vaticà. L'arquebisbe ha de

Ricard Maria Carles i Ramon Torrella. El primer ha anat a Roma per lliurar les conclusions del Concili i per negociar els punts conflictius.

guardar repòs durant sis mesos, i això no aconsellava tornar de nou a Roma per negociar l'aprovació del Concili. De fet, el

mateix Torrella preveu demanar aviat que es nomeni un bisbe coadjutor, i per tant amb dret a successió, per a la diòcesi de Tarragona. El nomenament d'aquest bisbe té una especial significació donada la importància de la diòcesi i les especulacions sobre qui podria ocupar aquest càrrec ja han començat.

En medis eclesiàstics catalans corre el rumor que Torrella proposaria com a candidat Lluís Martínez Sistach, actual bisbe de Tortosa. Ricard Maria Carles en canvi preferiria l'actual bisbe de Menorca, Francesc Xavier Ciuraneta, bon amic seu. Altres rumors també preveuen el desmantellament de l'equip episcopal de Barcelona, de manera que Carles

Soler Perdigué, secretari del Concili, o Pere Tena podrien anar també a Tarragona. **P. M. / F. R.**